

Maria Herz

Benátky

Text: Friedrich Wilhelm Nietzsche

Český překlad: Iva Nevoralová

Na mostě nedávno jsem
stál v hnědé noci.
Z dálky přicházel zpěv;
zlaté kapky prýštily
nad chvějící se hladinou.
Gondoly, světla, hudba –
opile tonuly v soumraku...

Má duše, loutna,
v neviditelném pohnutí, zpívá si
potají gondoliérovu píseň,
chvějíc se radostnou blažeností.
– Poslouchal ji někdo?

Arnold Schönberg

Očekávání

Text: Richard Dehmel

Český překlad: Vlasta Reittererová

Z jezírka mořsky zeleného
vedle červené vily
pod kmenem dubu zmrtvělého
měsíc se leskne bílý.

Kde ve vodě jezera
temný odraz ocitá se,
stojí muž a dotýká se
prstenu na ruce svojí.

Tři opály se zalesknou;
bledými kameny
jiskry červené a zelené
plují, a tiše zapadnou.

On prsten políbí, a pak
jak mořsky zelené dno
zazáří jeho zrak:
To okno se otevřelo.

Z červené vily
vedle mrtvého dubu
zamává bůhvíkomu
bledá ruka ženy.

Rachel Danziger van Embden

Vesnická hraběnka

Text: Erich Urban & Alexander Sigmund Pordes-Milo

Český překlad: Vlasta Reittererová

Průvodní slovo: Kai Hinrich Müller

Opereta skladatelky Rachel Danziger van Embden *Die Dorfkomtesse* (Vesnická hraběnka) byla poprvé uvedena ve Stockholmu v roce 1909 a krátce poté se uskutečnila také její německá premiéra v Berlíně. Následně však toto dílo upadlo v zapomnění, stejně jako jeho autorka, které je dnes věnováno pouze několik stručných hesel v encyklopediích. O jejím životě se toho ví jen velmi málo, a dokonce ani v hudebních kruzích na její jméno či tvorbu prakticky nenarazíte. Za svého života však byla úspěšnou skladatelkou. Tak úspěšnou, že o její hudbě psaly i *Newyorské Timesy*: „BERLÍN, 18. března – Vesnická hraběnka, údajně první opereta, kterou kdy napsala žena, byla dnes večer poprvé uvedena v divadle Thalia. Autorkou je paní Rachel Danziger, rodačka z Amsterdamu a rezidentka Berlína“ (vydání z 19. března 1910).

Rachel Danziger se narodila 28. listopadu 1870 v Amsterdamu v rodině obchodníka s diamanty. Vzdělání získala mimo jiné u Jacquese Hartoga, který se proslavil Wagnerovou biografií a hudebněpedagogickými pracemi. Danziger se zabývala především vokální tvorbou. Zpočátku komponovala menší formy, zejména písně, později obrátila svou pozornost i k scénické tvorbě. *Vesnická hraběnka* je její nejúspěšnější dílo. Je také známo, že zkomponovala jednu z písní k filmu *Oběti hanby*. *Červená lucerna* režiséra Williama Kahna z roku 1919. V roce 1891 se provdala za továrníka Oscara Danzigeru, s nímž žila od roku 1892 v Berlíně, kde zůstala jako zámožná vdova i po manželově smrti v roce 1930. Po vypuknutí druhé světové války začala být celá rodina pronásledována. Dcera Elly Schlome byla 17. května 1943 deportována do Terezína a odtud 18. prosince 1943 do Osvětimi, kde zemřela. V Berlíně ji dnes připomíná kámen zmizelých. Dcera Hertha Bertha Augusta Heilbrunn byla 1. července 1943 deportována do Terezína a zdá se, že přežila. Třetí dcera Irma Kahn byla odeslána do internačního tábora Westerbork a později do Sobiboru, kde byla zavražděna. Dlouho se říkalo, že s jedním z prvních transportů přijela do

Terezína také Rachel Danziger. Díky výzkumu v rámci Hudební akademie Terezín se však podařilo prokázat, že se jí se čtvrtou dcerou zřejmě podařilo v roce 1939 uprchnout do Velké Británie. Skladatelčino jméno se objevuje v britských seznamech „World War II Alien Internees“; její úmrtí je zaznamenáno v roce 1946. Stopy čtvrté dcery lze nadále vystopovat v Jižní Americe. Zdá se tedy velmi pravděpodobné, že se Rachel Danziger s nejmladší dcerou skutečně podařilo uprchnout; zbytek rodiny zůstal v Německu.

Na dnešním koncertě zazní po více než sto letech úryvky z operety, která má v původní verzi celkem tři dějství a trvá přibližně dvě hodiny. Autorem libreta je Alexander Siegmund Pordes (1878–1931), známý také jako Pordes-Milo, jeden z nejúspěšnějších libretistů své doby. Jeho texty se dostaly až na Broadway a on sám byl mimo jiné angažován jednu sezonu (1901–1902) jako tenorista tehdejšího Stadttheater (Městského divadla) v Litoměřicích. Zkrácená verze, kterou uslyšíte, byla připravena přímo pro Hudební akademii Terezín. Doufejme, že přitáhne k Rachel Danziger van Embden a její fascinující jevištní tvorbě patřičnou pozornost a že se tato její opereta jednou dočká i úplné jevištní podoby.

Opereta *Vesnická hraběnka* vypráví příběh princezny Flori a korunního prince Karla Emanuela, z nichž se po několika tahanicích nakonec stane pár. Děj se odehrává v tyrolské vesnici, do které zmíněný princ přijíždí v rámci cesty, během níž si má najít nevěstu. Musí se oženit do svých 26. narozenin, jinak království připadne jeho tetě. A už asi tušíte, že kolem hledání jeho lásky vznikne pořádný rozruch. V původní verzi vystupuje podstatně více postav, dnes se setkáme s pěti: **korunním princem Karlem Emanuelem**, který hledá princeznu a ve skutečnosti je to lehkomyšlník, který potřebuje k udržení moci – jak se píše v libretu – „Landesmutter“ neboli matku národa; **princeznou Flori**, která se do vesnice přistěhovala o tři týdny dříve z velkého města, pro své dobré vychování je nazývána „vesnickou hraběnkou“ a do této chvíle nikdo netuší, že je princeznou, neboť falešnou identitu přijala, aby prince vyzkoušela; dcerou místního starosty a hostinského **Mariandl**, která se chce s princem zaplést, je patřičně žárlivá, má spory s princeznou a zároveň po ní touží Hans; místním

lesníkem **Hansem**, který se přátelí s princeznou a v hloubi duše touží být s Mariandl; a nakonec s princovým vrchním komorníkem **von Krachwitz**, který podporuje svého „šéfa“ a dohlíží na protokol, ve skutečnosti však touží po Mariandl.

Děj začíná dobrou zprávou, že do tyrolské vesnice přijede korunní princ Karel Emanuel, který si hledá si nevěstu. Zavládne hysterie a vzrušení, zpráva se rychle šíří a dostane se i k princezně Flori. Ale protože je to velká dáma, nenechá se vyvést z míry. Naopak: sedí s lesníkem Hansem, který po ní chce polibek. Vysoko v horách, „kde ještě nikdo nebyl“, jak se píše v libretu, pro ni natrhal kytici protěží. Princezna s ním flirtuje, maluje ho a za jeho dárek mu chce dát za odměnu místo polibku jeho podobiznu. Hans ale vytáhne další kytici a znovu žádá polibek. Princezna souhlasí, pokud pro sebe do večera nenajde lepší formu odměny.

I. Duet o malování

HANS

Ach, děvče milé,
kdo by utíkal před polibkem!

FLORI

Ne, můj milý,
marná je tvá snaha!

HANS

Jedinou hubičku jen!

FLORI

Ne, určitě ne!

HANS

Jen jedinou, úplně maličkou!

FLORI

S rozhodností říkám: Ne!

HANS

Tak mi přece pověz, prosím, proč?

FLORI

Tam, odkud pocházím, to není zvykem!

HANS

Ach, to je k smíchu!
Tomu nevěřím!
Vždyť o co teď vroucně prosím,
jsem si poctivě zasloužil:
Tam nahoře, kam dosud žádný člověk nevstročil,
jsem ti s nadšením natrhal tyto květy.
Tak mi, děvče, dej přece polibek,
když o něj tak dlouho žadoním!

FLORI

Chci ti svou vděčnost projevit jinak,
to bude odměna za tvou odvahu!

HANS

Budeš ještě dlouho odolávat?

FLORI

Zpátky! Pozor – a zklidni krev!

HANS

Tak co má být odměna za všechnu mou lásku?

FLORI

Buď ještě chvíli hodný!

HANS

Co má být odměna za všechnu mou lásku?

FLORI

Tvoje výstižná podobizna!

HANS

Moje podobizna? Abych se nesmál.

FLORI

Jen klid, však budeš valit oči!

HANS

Nu dobrá, už budu poslušný.

FLORI

Musíš mi rukou podepřít stojan!
Čelo je opravdu velkolepé ...

HANS

... nezapomeňte na vlasy!

FLORI

A oči je snadné trefit ...

HANS

... nezapomeňte na řasy!

FLORI

Ach! Nos se podařil nejlépe...

HANS

... nezapomeňte na knírek!

FLORI

Pssst! Nevrt' se pořád!

HANS

Už jsem klidný, jen malujte.

Nejsem hodný?

FLORI

Rozkošný model!

Ještě krk – tak – tak – a hrud' –
raz, dva a tři!

Portrét, jak se patří!

HANS

Je to možné? Ach, jak pěkné!

Ty oči – ten nos – ten knírek –
z toho musím mít radost!

Ale abych získal ten polibek,
schoval jsem si v kapse hned
ještě jeden svazeček!

Jakou odměnu mi dáš za tenhle?

FLORI

Ještě jedna kytička?

Ó, to je vskutku mazané!

HANS

Dostanu přece polibek?

FLORI

Dopřej mi lhůtu do dnešního večera,
a jestli jinou odměnu nevymyslím,
tak ať je ten polibek tvůj!

HANS

A když jinou odměnu nevymyslí,
bude ten polibek můj!

***

Pozdvižení ve vesnici pokračuje. Lidé se scházejí v hostinci a probírají nadcházející návštěvu a slavnosti. A pak se poprvé objeví princ. Se vzdušnou hrudí nadutě vypráví o svém otci, o svých cestách, o svých zálibách a o hledání manželky:

II. Entrée korunního prince

Můj otec je velký král z boží milosti, Bohu dík!
Má miliony poddaných, ale vládnutí ho souží.
Jednoho dne, přesně před rokem,
mě probudil signál poplachu:
»Pospěš si, můj princi, vydáš se na cestu«,
tak Veličenstvo poručilo.
Nekladl jsem žádný odpor,
a úlek také brzy pominul,
když jsem si v průvodním listu přečetl účel
cesty, že si mám »na všech dvorech světa
hledat manželku.
Volit sice podle náklonnosti,
ale hledět také na peníze«.
Všude jsem rád pobyl,
pěkně se pobavil,
ale abych se vážně zamiloval
mě ani ve snu nenapadlo.
Protože dívky, které bych chtěl,
ty mondénní, šarmantní a pikantní,
jsou, ačkoli mě to mrzí,
všechny nižšího stavu.
V Prátru ve Vídni, v berlínské Zoo,
i v Hydeparku v Londýně,
kde ženy tak odvážně sportují.
Všude jsem nacházel dívky,
kterým jsem se rád dvořil,
na kterých bylo něco
magického, moderního.
Mé srdce tíhlo vždycky ke květinám,
které rostou v ústraní
a o lásku mužů příliš neusilují.
Kdybych takovou dívku našel
ozdobenou diadémou,
vyvolalo by to ovšem doma radost
a zvýšení platu.
Takové zlatíčko od břehů Dunaje,
nebo dokonce od Sprévy,
či z britské země,
kde jsou v lásce nepoddajní.

Však co mi tanulo na mysli
už jako mladíkovi,
je a zůstane grizetka,
vždycky jedině Pařížanka.

***

Přichází to, co přijít musí: princ a princezna se krátce setkají a zamilují se do sebe. Princ se snaží Flori poněkud okázale přesvědčovat. Princezna sice zájem opětuje, ale drží si odstup. Náladu zkalí až prohlášení, že není princeznou, ale pouze „vesnickou hraběnkou“. Korunní princ se chce přece oženit s princeznou!

III. Duet

KAREL EMANUEL

Čím to, že taková růžička
přebývá tady v horách,
daleko od vanutí vlahých vánků,
zde, kde vládne orel?
Čím to, že tato zázračná květina
nekvete dole v údolí?
Že o její přízeň za měsíčního světla
neusiluje motýl?
Ó, kéž bych směl být tvým motýlem
a zasvětit se tvým půvabům,
máváním svých křídel
získat tvou přízeň,
kéž by ses mi oddala
a věčně zde zůstala,
tady v mé blízkosti
ve skalnaté výši!

FLORI

Čím to, že jste v těchto výšinách
tak pěknou růžičku dosud nespatriil?
Což nejsou růže na vrcholcích
často také překrásné?
Jak to, že motýl dosud nenalezl
kouzelnou květinku,
když přece máj tak dlouho
v naší zemi trvá?
Ó, drahý pane, já jsem chytrá,
nevěřím hned každému,
kdo mi říká krásné věci
a komu se líbí má tvář.

Žila jsem dlouho ve městě,
krásných řečí jsem přesycena
a dobře vím: Děvče musí být chytré!

KAREL EMANUEL

Ještě nikdy jsem takové děvče nespatriil,
to říkám věrně a po pravdě,
dosud nikdy se mi nevyjevilo
tolik krásy najednou!

FLORI

Jsem jenom chudé děvče,
ač se sklonem k noblese,
a proto mi tu všude říkají:
»Vesnická slečna hraběnka«.

KAREL EMANUEL

Vesnická hraběnka! Ach, to je krásné!

FLORI

A přitom jsem drsná a neotesaná!

KAREL EMANUEL

Já ti chci tak také říkat:
milá »vesnická slečno hraběnko«!

FLORI

Ach, ne, můj pane,
neslyším to ráda.
Vznešené je mi tak vzdálené!
Jako dítě jsem v noci často snila o tom,
co jsem ve dne četla;
pohádky, jsou tak milé.
Princ byl vždycky jemný muž,
který mě v pravou chvíli přišel vysvobodit.
Avšak když se rozednilo,
bylo po pohádce.

OBA

Avšak když se rozednilo,
bylo po pohádce!

KAREL EMANUEL

Jsi si tím tak jistá?

FLORI

Jste příliš zvědavý!

OBA

Ó, kéž bych směl být tvým motýlem.

***

Krátce poté se na zámku koná ples. Vesnice a dvůr se sejdou a slaví až do noci. Princ a princezna se znovu setkávají. Mezitím princovi přinesli kytici protěží a ten je předává princezně. Ta je nadšená, ale dělá, že nikoliv, a požaduje, aby princ, pokud to myslí vážně, natrhal květiny sám. Zkrátka, princ se musí sám vydat do hor, stejně jako to předtím udělal Hans. Tím je princ vystaven patřičné zkoušce. Následuje celá řada scén, které odrážejí život na vesnici a na zámku. Sílí také šuškanda o tom, že spolu Karel Emanuel a Flori něco mají. A také Mariandl se potýká s láskou: pokukuje po ní vrchní komorník von Krachwitz. Před několika týdny jí dal polibek a schytl při tom pořádnou facku. Bouře se pomalu utišuje a pár probírá princův případ. Mluví také o lovu: von Krachwitz se přiznává, že neumí střílet, protože je krátkozraký, a Mariandl si ho bere na paškál. Následující duet na téma „lov“ má však vzbudit spíše dojem jisté lehkovážnosti:

IV. Duet buffo

KRACHWITZ

Když už lovec neumí mířit,
pak nemá chodit na hon.

MARIANDL

Daruje tu radost mladším,
kteří umějí střílet dobře.

KRACHWITZ

Často může mít takový lovec
ještě velké zásoby prachu.

MARIANDL

Tak si pořídí ženušku,
aby zásoby využil.

KRACHWITZ

Je to, zlatíčko, tvoje zdůvodnění?

MARIANDL

Protože mám tak ráda lov?
Střílej, jen střílej dál,
neustávej, p'tit bijou [malý poklade].

Jestli máš ještě tolik munice,
tak střílej bez odpočinku!

OBA

Líbej, líbej dál,
neustávej, p'tit bijou.
Jestli v tobě ještě jiskřička,
tak líbej dál.

KRACHWITZ

Ale co když už brzy po svatbě
bude prach spotřebován?

MARIANDL

Pak se zkrátka najde
jiný lovecký společník.

KRACHWITZ

A ten má lovit a střílet
s mou ženuškou?

MARIANDL

Pro špatnou trefu
ať se manžel nemrzí.

KRACHWITZ

Je to, zlatíčko, tvoje zdůvodnění?

MARIANDL

Protože mám tak ráda lov?
Střílej, jen střílej stále dál,
neustávej, p'tit bijou.
Jestli máš ještě tolik munice,
tak střílej bez odpočinku!

OBA

Líbej, líbej dál,
neustávej, p'tit bijou.
Jestli v tobě ještě jiskřička,
tak líbej dál.

KRACHWITZ

Zmocňuje se mě hluboký smutek,
myslím na zašlé časy.

MARIANDL

Kdy ještě veselý chlapík
mířil do dálek.

KRACHWITZ

Lecčeho pak lituju,
z lecčeho se musím hořce kát.

MARIANDL

Když už na tebe ženské nepohlédnou,
můžeš se hned zastřelit.

KRACHWITZ

Je to, zlatíčko, tvoje zdůvodnění?

MARIANDL

Protože mám tak ráda lov?
Střílej, jen střílej stále dál,
neustávej, p'tit bijou.
Jestli máš ještě tolik munice,
tak střílej bez odpočinku!

OBA

Líbej, stále líbej,
neustávej, p'tit bijou.
Jestli v tobě ještě jiskřička,
tak líbej dál.

***

Krátce nato se setkává Hans s Mariandl: hádají se
kvůli princezně i kvůli princovi, i když se vlastně mají
rádi, byť si to zatím nechtějí přiznat.

V. Hádavý duet**MARIANDL**

Můj milý přítelíčku!

HANS

Nech mě být!

MARIANDL

Nechtěl bys být milý?

HANS

To by se ti hodilo!

MARIANDL

Copak po mně netoužíš?

HANS

Ne, a nemůžu za to!

MARIANDL

Už se ti nelíbím?

HANS

Mám lepší známosti!

MARIANDL

Jsi očarovaný, ano!...

HANS

... svou nejmilejší!...

MARIANDL

... nevidíš, neslyšíš...

HANS

... ale zato to dobře cítím...

MARIANDL

... že jsi úplně hloupý...

HANS

... a ty závistivá!

OBA

Ha ha ha, to bych si nepomyslel(-a)!

MARIANDL

Myslíš si, že se k tobě hodí děvče,
které zná velké město
a místo tvé lásky
si radši dopřeje masopustní koblihu?
Myslíš, že z tohoto těsta
bude nedělní koláč?
Abych se nesmála! Ha ha ha!
Pardon! Nemám slov!

HANS

Ty si myslíš, že někdy můžeš
něco znamenat u dvora?
Když se tak koketně kroutíš
před princem?
Myslíš si, že se nakonec
s tebou dokonce ožení?
Abych se nesmál! Ha ha ha!
Pardon! Se mnou to sekne!

MARIANDL

Takových milenců jako ty, Hansi,
je spousta...

HANS

Takové sladké děvče seženu vždycky...

MARIANDL

... myslíš si, že jsem celá divá
po tvém knírku?...

HANS

... a že já jsem celý žhavý
na tenhle selský půvab?

OBA

Ne, ne, ne, to mě nevzrušuje!
Ne, ne, ne, vážně tě nemám rád(-a)!

***

Následují další setkání: Hanse s princeznou,
Hanse s Mariandl, princezny s Mariandl, princezny
a prince, dvořanů. Princ s princeznou si dokonce dají
první polibek, který však vyjde na prázdno, protože
kytice protěží ještě nebyla natrhána. Krátce před
koncem operety dojde k všeobecnému usmíření.
Princezna se setká s Mariandl a přizná se jí, že
není vesnická hraběnka, ale skutečná princezna,
konkrétně princezna Flori, aniž by vysvětlila, odkud
přesně pochází. Za vesnickou hraběnku se pouze
vydávala, protože chtěla prince vyzkoušet, jak vážně
to myslí s jejich láskou. Také Mariandl s Hansem
se usmíří a společně zpívají veselý, lehce eroticky
zabarvený duet. Hádka je zapomenuta, našli jeden
druhého.

VI. Duet o honičce**MARIANDL**

Na vřesovišti se dívka honí
za malým zlatým broučkem.

HANS

Ale ten zlatý brouček
se nedá snadno chytit!

MARIANDL

Myslíš, hloupý brouku,
že děvčeti utečeš?

HANS

Myslíš, hloupé děvče,
že ho jen tak dostaneš?

MARIANDL

Ó ne!

HANS

Ó ano!

MARIANDL

Chyť mě, chyť mě, zlatý broučku,
zamkni mě do svého srdce!

HANS

Ano, chytím tě, už tě mám,
teď musíš být pěkně hodná!

MARIANDL

Když končí léto,
moc broučků už nelítá.

HANS

Protože spánek je jim milejší
než celá hra na honěnou.

MARIANDL

Myslíš si, hloupý brouku,
že běhám kvůli tobě?

HANS

Spící se dá chytit snáz,
dvojnásob lehko ho dostaneš.

MARIANDL

Ó ne!

HANS

Ó ano!

MARIANDL

Chyť mě, chyť mě, zlatý broučku,
zamkni mě do svého srdce!

HANS

Ano, chytím tě, už tě mám,
teď musíš být pěkně hodná!

MARIANDL

Když je pak konečně zima a mráz,
lítání už nebaví!

HANS

Když jsou křídla ještě pevná,
lítá brouk i ve sněhu.

MARIANDL

Brzy ale, ubohý broučku,
budeš výletu trpce litovat.

HANS

Když jsou křídla zničená,
je po vší nádheře!

MARIANDL

Ó ne!

HANS

Ó ano!

MARIANDL

Chyť mě, chyť mě, zlatý broučku,
zamkni mě do svého srdce!

HANS

Ano, chytím tě, už tě mám,
teď musíš být pěkně hodná!

***

Komorník von Krachwitz zůstává v pozadí s nasazenými parohy. V dalším ději ani nesehraje významnější roli, velké finále totiž patří princovi a princezně. Princ se samozřejmě podaří natrhat protěže a princezna si uvědomí, že to s ním myslí skutečně vážně, a tak přichází úplný závěr: Flori řekne princovi, kdo skutečně je. Princezna! On je šťastný a spokojený a následuje polibek. Na závěr zpívají vesničané píseň opěvující lásku.

VII. Závěrečný duet

KAREL EMANUEL

Jen bez obav, slečno vesnická hraběnko!
Jak vidíte, dosud žiju!

FLORI

Ach Bože, jak mi buší srdce!

KAREL EMANUEL

Vidím na ruměnci vašich tváří,
ó ano, vidím jasně,
že jste se o mě bála,
že vám mě bylo líto!
Ó, leckdo mi může závidět,
to rád přiznám, uprostřed této nádhery
s vámi sám – jak je to krásné!

FLORI

Ach, obraťte myšlenku:
Nejsem žádná Pařížanka,
pro niž by milovat byl jen žert,
kejklířství srdce!
Hra je teď u konce, čas kvapí,
podejme si ruce na rozloučenou.

KAREL EMANUEL

Ne, ne, já vás odsud nepustím,
nesmíte se odříkat!

FLORI

Ach, nic nehrajte, rozcházíme se,
k čemu zbytečně bédovat?

KAREL EMANUEL

Ne, ne, já vás odsud nepustím,
nebudte tak krutá!

FLORI

Vaše srdce patří těm kráskám.

KAREL EMANUEL

Poslouchejte přece – už ne, teď už ne!

FLORI

Kde myslíte, že budete šťastnější,
já tu píseň znám, ta platí vám:
»Zlatíčko od břehů Dunaje...

KAREL EMANUEL

... to je pryč, pryč! ...

FLORI

... z britské země,
kde jsou v lásce nepoddajní!«

KAREL EMANUEL

Však co mi tanulo na mysli
už jako mladíkovi,
to vidím v tobě, má milá,
krásná výhro srdce!
Podmaňuješ duši,
mámíš smysly,
královno všech krásek!

FLORI

Ach, vy Don Juane, nevěřím tomu, ne,
já tomu nevěřím.

KAREL EMANUEL

Nejsem žádný Don Juan!
Tak řekněte, v čem jsem se mýlil?

FLORI

V čem? Ha ha ha!
Že jste nevytušil, kdo jsem!

KAREL EMANUEL

Ach, skončete tu krutou hru!

FLORI

Jedna z těch princezen,
kterými jste tak pyšně pohrdal,
stojí před vámi!

KAREL EMANUEL

To není možné!

FLORI

Ano, jsem princezna Flori!

KAREL EMANUEL

Tak jsem přece nakonec volil
podle starého zvyku a obyčeje!

FLORI

Pro tebe jsem navždy ztracena!

KAREL EMANUEL

Pak pro tebe chci také zemřít!

OBA

Tak pojďme společně trhat protěž!

SBOR

Když kamzíci skotačí,

to je na pastvinách živo.

Každá dívka najde svůj poklad,

navzdory mlze a dýmu.

Kdo je zamilovaný, vždy touží vzhůru a vesele
skotačí s kamzíky na pastvině!

La la la!